

Κατά την **Αρχαϊκή Εποχή (7ος - 6ος π.Χ. αιώνας)**, από τα ανασκαφικά δεδομένα, φαίνεται ότι η Αχαΐα παρήκμασε, ίσως γιατί αυτοπεριορίστηκε στα όριά της, με αποτέλεσμα την απομόνωσή της από τα πανελλαδικά δρώμενα.

Αποκορύφωμα του απομονωτισμού των Αχαιών, ήταν η αποχή τους από τους **ελληνο-περσικούς πολέμους (500 - 479 π.Χ.)** που είχαν παγκόσμια σημασία.

Ωστόσο, αυτός ο απομονωτισμός είχε και ευεργετικά αποτελέσματα, που εκφράστηκαν στην αρχιτεκτονική των Αχαιών, όπως μαρτυρούν τα **ανασκαφικά ευρήματα**.

Στο ναό της Αρτέμιδος, στη Ρακίτα, η καλαμένια στέγη του αντικαταστάθηκε από κεραμίδες και στους ξύλινους κίονές του τοποθετήθηκαν ξύλινα επίσης δωρικά **κιονόκρανα**. Επίσης, της περιόδου αυτής, είναι και οι ναοί στο Κούμαρι του Αιγίου, στα Άνω Συχαινά Πατρών και στην Ακράτα.

Σε αντίθεση όμως με τις Αχαϊκές πόλεις, οι τότε Αρκαδικές, δηλαδή η Κύθαινα (σημερινά Καλάβρυτα), οι Λουσοί, ο Κλείτορας, η Πάος, η Νώνακρις και η Ψωφίδα (Τριπόταμα), που σήμερα ανήκουν στο Νομό Αχαΐας, μετείχαν σε όλες τις δραστηριότητες των υπόλοιπων Ελλήνων. Κατά την

αρχαϊκή εποχή, οι περιοχές των Δήμων Παίων, Λευκασίου και Αροανίας, υπάγονταν στο κράτος του Κλείτορα που γεωγραφικά ανήκε στην Αρκαδική Αζανιάδα. Οι κυριότερες τότε πόλεις στην περιοχή ήταν ο Κλείτορας, η Πάος, οι Σειρές (Βερσίτσι), η Σκοτάνη (Κόκκοβα) και οι Νασοί. Ο **Παυσανίας**

αναφέρει και τα χωριά Λυκούντες και Αργέαθοι με το περίφημο δάσος Σόρων (κοντά στη Δάφνη).